

Centre Excursionista de Castellar

Colom, s/n - Telèfon 93 714 73 05 - Castellar del Vallès (Vallès Occidental) Barcelona
e-mail: cecastellar@hotmail.com - <http://centreexcursionista.entitatscastellar.cat>

Adherit a les federacions d'Entitats Excursionistes de Catalunya, d'Esports d'Hivern i a Azimut

NÚMERO 486

ABRIL 2009

De l'Alt Empordà a l'Alta Cerdanya. Cal Nou, prop del Bassegoda. Grup de Muntanya

Dia 21. COVA FONDA DE SALOMÓ (286, -15m.) Situada al terme municipal de Salomó (Tarragonès). Consta de dues entrades, però la més coneguda és la inferior. Per aquesta entrada trobem una galeria descendent que, a pocs metres, es bifurca en tres galeries més. La de la dreta és de poc recorregut. Tornem a la galeria principal i agafem la galeria del mig, que és la més llarga de totes, i que per una sèrie d'escletxes estretes podem anar comunicant amb altres de més petites. Cavitat sense cap tipus de formació. El que més destaca és la gran quantitat de pols que hi ha al terra i també bastants petits fòssils marins incrustats per les parets. Visita realitzada per: J. Contreras, J. Navarro i M. Mañosa.

MARÇ: EXCURSIÓ AL MIRADOR SUD-OEST DE LA CARENA DEL ROURE LLARG (SERRA DE L'OBAC)

Els mapes són una eina vital per transitar per la muntanya. Ens indiquen els camins i els topònims dels elements naturals i humans més destacables de la zona que tracten i ens permeten saber on som i cap a on hem d'anar. Cal dir, però, que la seva informació no sempre és fidedigne, fet que només es pot detectar si es coneix molt bé el terreny i la seva història toponímica.

Hi ha un grup de turons on els diferents mapes que els mostren donen dades confuses sobre el seu nom o, simplement, no els donen nom. Es tracta del conjunt de turons que hi ha entre el torrent del Figueret (al sud) i els torrents del Sot de Mata-rodona i del roure Llarg (al nord), a la serra de l'Obac. En Josep Maria Torras Homet ha fet un estudi tan acurat i lògic sobre la denominació correcta d'aquests bells i originals turons que ha despertat el meu interès. Fa temps que els conec i fins i tot he visitat algun d'ells, però mai m'havia fixat en el gran buit toponímic que els fa ser força ignorats. I això que cadascun d'ells té unes característiques pròpies ben diferenciades! Per treure millor l'entrellat anem a visitar-los per la seva perifèria tot revoltant-los pel sud.

Des de l'alzina del Salari passem pels graons de Mura per arribar al coll de Boix i des d'allí seguim la polèmica i recent pista de Mata-rodona en to descendent fins enllaçar amb la pista, més antiga, que del turó de l'Espluga duu a la masia de Mata-rodona. Planerament i sota un sol i una temperatura propis d'una primavera que s'ha avançat una setmana, voregem per l'oest els cingles de la Cort Fosca i l'Hospital de sang, coronats ben amunt pel Pujol de la Fosca. Després de girar cap a l'oest, podem contemplar llunyanament el roure Llarg dalt del seu turonet i a ponent d'ell els vessants meridionals del turó (Llargarut) del Pujol amb la Guaitanda del roure Llarg

**En Josep M. Torras i el turó (Llargarut) del Pujol.
Fotografia d'Albert Masó Garcia.**

D'esquerra a dreta: el Castellot del roure Llarg, el turó del Mal Pas de Puigdoure i el turó (Llargarut) del Pujol. Fotografia d' Albert Masó Garcia.

emergint com si d'una una contundent quilla es tractés. Més endavant voregem el vermellós i balmat sòcol sud del formós Castellot del roure Llarg, indret on es troba la balma de les orenetes. Uns centenars de metres després, la pista fa una marcada corba cap al nord, formant fins i tot un coll. La deixem i seguim una altra pista un xic embrossada que cap a l'oest segueix el que és el final de la carena del roure Llarg. Després d'uns quants revolts arribem a un bonic mirador final on gaudim d'una espectacular vista de la masia de Mata-rodonà i dels seus cingles. Fem una formosa fita i a aquest estratègic punt l'anomenem «el mirador sud-oest de la carena del roure Llarg». Visitem la rabassuda agulla del Niu i desfem el camí recorregut després de fer

un bon dinar i de guiar a un excursionista desorientat. Una bona i agradable excursió sota un sol de justícia alleugerit per un fresc ventíjol que ens ha permès refermar el nom dels turons de la regió.

Albert Masó Garcia

21 DE MARÇ: RECUPERACIÓ DEL XLIII PESSEBRE A LA CASTELLASSA

El passat dia 14 de desembre del 2008 es va fer la pujada del XLIII pessebre del C.E. de Castellar del Vallès a la Castellassa de can Torras. Aquell matí va fer un fred molt viu i fins i tot va nevar, convertint-se en odisea la consecució de la tradicional pujada, duta a terme pels abnegats escaladors.

Per sort, ben diferents van ser les condicions atmosfèriques del propassat dia 21 de març del 2009, quan vàrem anar a treure el pessebre. Aquest cop, érem el veterà i incombustible castellarenc J. M. Torras Homet, fent cordada amb el seu inseparable company, en Martí Llobet, també de Castellar del Vallès, i els germans Albert i Òscar Masó Garcia, de Sabadell. Un ventet fresc va donar pas a una assolellada matinal, d'agradable i distesa escalada. El pessebre estava intacte i havia resistit els durs embats de les ventades, pluges i nevades que enguany han caracteritzat un dels hiverns més moguts dels últims temps, representant una mostra de la perfecció i solidesa del pessebre que ens va regalar l'amic Joan Muntada (e.p.r.)

Cim de la Castellassa de can Torras. D'esquerra a dreta: Martí Llobet, Albert Masó, J. M. Torras i Òscar Masó. Als peus, el XLIII pessebre. Foto: Òscar Masó Garcia

**En J. M. Torras Homet a la Castellassa, en acció.
Foto: Albert Masó Garcia**

Una vegada més, la Castellassa ens va acollir com si fóssim uns devots de la seva magnificència, i és que ben bé ens podríem considerar uns fans incondicionals d'ella sumant, entre tots quatre, gairebé 250 ascensions al seu cim... si bé, tot s'ha de dir, en Torras (de 83 anys!) se'n du més del 60% amb la respectable xifra de 156 visites en aquest fracturat i privilegiat cim vallesà.

Dins dels cors ens guardem la il·lusió de tornar el proper mes de desembre per col·locar un nou pessebre, amb l'esperança que l'autor en sigui un digne substitut dels anteriors artistes col·laboradors; en Josep Llinares, l'Albert Antonell, en Gonçal López i en Joan Muntada.

Òscar Masó Garcia